

РЕШЕНИЕ

№ 7127

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9148** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с § 8 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за прилагане на разпоредби (ЗПР) на Закона за държавния бюджет на Република България (ЗДБРБ) за 2022 г., Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за 2022 г. и Закона за бюджета на националната здравноосигурителна каса (ЗБНЗОК) за 2022 г. във връзка с чл. 107, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 144, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Ариел-ТН“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], вх. 1, ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя Т. Й., срещу Акт за установяване на задължение № П-22221523222418/21.05.2024 г., издаден от Б. Й., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № АУ-10/17.09.2024 г. на Директора на ТД на НАП – С. относно установени задължения за целева вноска към Фонд "Сигурност на електроенергийната система" (ФСЕС) по реда на § 8, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗДБО за 2022 г. и ЗБНЗК за 2022 г., изчислени към 21.05.2024 г. общо в размер на 329 778,16 лв., ведно със законната лихва в размер на 50 959,01 лв.

В жалбата се твърди, че актът е нищожен, като издаден от некомпетентен орган и издаден на грешно правно основание. В жалбата се правят оплаквания и за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като жалбоподателят твърди, че оспореният АУЗ е незаконосъобразен поради липса на ясни и конкретни фактически и правни основания за издаването му и поради противоречие с материалния закон. Излага доводи, че органът по приходите е определил премията за ВЕЦ „П.“ при неправилно формирана облагаема основа.

Жалбоподателят се позовава на определената преференциална цена в Решение №Ц-25/01.07.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР). С жалбата се оспорват и размерите на начислените задължения и лихви, като дружеството посочва, че същите са неправилно изчислени, както и счита, че административният орган е нарушил принципа на законност и справедливост при издаване на акта. В този смисъл се иска отмяна на оспорения административен акт. Претендират се сторените в производството разноски. Допълнителни съображения са изложени в писмени бележки приложена по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Счита, че акта е нищожен, издаден от некомпетентен орган и несъобразен с изрично предвидения ред за публични вземания. При условията на евентуалност намира, че актът е и незаконосъобразен, като неправилно определена облагаемата основа. Дължимите суми, включително целевите вноски и начислените лихви са изчислени на база прогласените нищожни констативни актове, което води до неправилно определяне на задълженията. Моли за присъждане направените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът Директорът на ТД на НА-С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й., излага съображения за неоснователност на жалбата и за правилност и законосъобразност на оспорения акт. Иска от съда да бъде потвърден акта. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

За СГП представител не се явява и не вземат становище.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на двете страни и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Основната дейност на дружеството-жалбоподател „Ариел-ТН“ ЕООД през проверявания период е изграждане, поддържане и експлоатация на съоръжения за производството на електрическа енергия и продажба на същата. Дружеството притежава енергиен обект по смисъла на параграф 1, т. 23 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката - ВЕЦ „П.“, находящ се в [населено място], [община], обл. Б., за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща електрическа инсталирана мощност 2.75 MW. Дружеството е осъществявало дейност през проверявания период 01.12.2022г. – 30.06.2023г.

„Ариел-ТН“ ЕООД има сключен с Фонд "Сигурност на електроенергийната система"(ФСЕС) договор за компенсиране с премии № ВЕИ-133/27.06.2019г. За „Ариел-ТН“ ЕООД, съгласно буква „Б“ от сключения с ФСЕС Договор № ВЕИ-133/27.06.2019г. определената от КЕВР преференциална цена е 112,48 лв. / Mwh.

С решение № Ц-2 от 01.01.2022 г. КЕВР е изменила определените с решение № Ц-25 от 01.07.2021 г. премии на производителите на ел.енергия от ВЕИ с обща инсталирана мощност 500 kW и над 500 kW за ценовия период 30.06.2021 г.-01.07.2022 г., като за част от тях, включително за „Ариел-ТН“ ЕООД е определена стойност на премията в размер на 0,00 за Mwh.

Във връзка с необходимостта от предприемане на действия по възлагане на проверка от страна на НАП е изпратено писмо с изх. №20-00-6141#2/3 0.01.2024 г. до Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ (ФСЕС), като са поставени въпроси, касаещи кръга на задължените лица по § 8 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБНЗК за 2022 г. В тази връзка с писмо изх. №136(1)23.02.2024 г. ФСЕС е посочил, че „Ариел-ТН“ ЕООД има сключен договор с Фонда за компенсиране с премии № ВЕИ-133/27.06.2019 г. със срок 31.03.2024 г., като предвид липсата на искане за прекратяване на същият, направено от дружеството, договорът е все още действащ към момента -23.02.2024 г.

С Резолюция № П-22221523222418-ОРП-001/24.11.2023 г. е възложена проверка на „Ариел-ТН“ ЕООД за установяване на задължения по вноски за фонд СЕС. Въз основа на искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице (ИПДПОЗЛ) от „Ариел-ТН“ ЕООД са изискани допълнителни документи. От дружеството са представени изисканите документи. Проверката е завършила с Протокол № П-22221523222418-073-001/12.07.2024 г., в който са посочени стойностите на извършените продажби на електроенергия, както и размерът на дължимите вноски за ФСЕС, съгласно представените от самото проверявано лице фактури за продаденото количество електроенергия. Начислени са и лихви за забава, доколкото вноските не са внесени в законоустановения срок.

С оспорения в настоящото производство Акт за установяване на задължение № П-22221523222418/21.05.2024 г. е констатирано, че дружеството, като производител на електрическа енергия, не е заплатило изцяло дължимите целеви вноски към ФСЕС, определени по реда на П. 8, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБПЗОК за 2022 г. и с оспорения АУЗ е установено публично държавно вземане в размер на разликата между дължимите целеви вноски към ФСЕС, определени по реда на П. 8, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБПЗОК за 2022 г. и целевите вноски, които същото е декларирало и изчислило по П. 8, ал. 1 от същия закон, а именно в общ размер на 329 778,16 лв. и лихвите за просрочие към тях в размер общо на 50 959,01 лв., по периоди, както следва: за м. декември 2022 г. в размер на 90 354.37 лв. и дължима лихва в размер на 15 735.15 лв. за периода 16.01.2023 г.-21.05.2024 г.; за м. януари 2023 г. в размер на 63 559.45 лв. и дължима лихва в размер на 10461.19 лв. за периода 15.02.2023 г.-21.05.2024 г.; за м. февруари 2023 г. в размер на 59 630.35 лв. и дължима лихва в размер на 9 284.89 лв. за периода 15.03.2023 г. - 21.05.2024 г.; за м. март 2023 г. в размерна 39 235.78 лв. и дължима лихва в размер на 5 686.15 лв. за периода 18.04.2023 г. - 21.05.2024 г.; за м. април 2023 г. в размер на 30 766.42 лв. и дължима лихва в размер на 4 195.25 лв. за периода 15.05.2023 г. - 21.05.2024 г.; за м. май 2023 г. в размер на 23 023.35 лв. и дължима лихва в размер на 2 913.03 лв. за периода 15.06.2023 г. - 21.05.2024 г.; за м. юни 2023 г. в размерна 23 208.44 лв. и дължима лихва в размер на 2 683.35 лв. за периода 17.07.2023 г. - 21.05.2024 г.

Оспореният АУЗ е връчен на представител на оспорващото дружество на 03.07.2024 г., видно от приложената по делото разписка.

АУЗ е обжалван по административен ред пред Директора на ТД на НАП С., който с Решение № АУ-10/17.09.2024 г. е отхвърлил като неоснователна жалбата на дружеството. В решението си Директорът на ТД на НАП С. е посочил, че изцяло споделя изводите на органа по приходите, че целевите вноски, които дължи „Ариел-ТН“ ЕООД, следва да се изчислят в размера, определен с П. 8, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБНЗОК за 2022 г., съгласно изискванията на която разпоредба производителите със съоръжения за производство на електрическа енергия с инсталирана мощност над 1 MW с договор за компенсиране с премии, в сила към 8 октомври 2022 г., чиито пазарни приходи са получени от продажбата на електроенергия, произведена от източници по чл. 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2022/1854, внасят във Фонд "Сигурност на електроенергийната система" целеви вноски от пазарните приходи от всяка сделка без данък върху добавената стойност, сключена по свободно договорени цени с период на доставка от 1 декември 2022 г. до 30 юни 2023 г., с изключение на сделките с балансираща енергия. Размерът на целевата вноска от всяка сделка се изчислява като 90 на сто от положителната разлика между пазарните приходи по свободно договорени цени (постигната пазарна цена) по съответната сделка без данък върху добавената стойност и определения таван на приходите, изчислен при прилагане на определената с решение на Комисията за енергийно и

водно регулиране преференциална цена съгласно договора за компенсиране с премии, за производители, за които определеният размер на действащата премия е 0,00 лв./MWh без данък върху добавената стойност. В този смисъл е формулиран извод, че правилно органът по приходите е изчислил разликата между целевата вноска по П.. 8, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБПЗОК за 2022 г. и тази, която дружеството е изчислило по П.. 8, ал. 1 от същия закон, в резултат на което напълно мотивирано и обосновано органът, извършил проверката, е издал АУЗ, с който се установяват задължения за вноски за ФСЕС, подробно описани в същия. Формулиран е извод, че правилно и законосъобразно органът по приходите е установил задължения на „Ариел-ТН“ ЕООД с издадения на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК акт за установяване на задължение (АУЗ). Решението на Директора на ТД на НАП С. е връчено по електронен път на оспорващото дружество на 27.09.2024 г. видно от удостоверение за извършено връчване електронен път на л. 57 от делото.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажирани от страните писмени доказателства.

По делото е изслушано и заключение на комплексна технико-икономическа експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещите лица се установява следното:

След преглед на техническите спецификации, на мощността и хидроенергийните характеристики на притежаваната и експлоатирана от жалбоподателя водноелектрическа централа ВЕЦ „П.“ с титуляр „Ариел-ТН“ ЕООД, вещите лица категоризират, в съответствие с Таблицата на стр.10 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР, ВЕЦ „П.“ към т. 4 (Високонапорни деривационни, подязовирни и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад над 100 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000 кВт). Дължимата премия от ФСЕС за процесния период съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗВАЕИБ е в размер на 95,34 лв./MWh без ДДС.

В заключението е посочено, че общата сума на целевата вноска към ФСЕС на „Ариел-ТН“ ЕООД за процесния период при преференциална цена от 171,18 лв. без ДДС/MWh на произведената електроенергия е посочена в колона № 9 в Приложението към заключението и е в размер на 180 255,48 лв. при сравнение с общата сума, изчислена от ревизиращия орган - 329 778,16 лв. Икономическата разлика е изчислена в колона № 11 и възлиза на обща сума за периода 149 522,68 лв. при използвана от ревизиращия орган преференциална цена от 112,48 лв. без ДДС/MWh, която сума е в повече дължима от ревизираното лице по АУЗ.

На следващо място, вещите лица установяват след извършена проверка на записите в АУЗ № П 22221523222418/21.05.2024 г., че няма грешка в изчисленията на главницата. Единствено лихвата за периода 12.2022 г. за периода 16.01.2023 г. - 21.05.2024 г. е в размер 15 731,15 лв., вместо 15 735,15 лв., записана в АУЗ.

В експертизата се сочи, че ако се прецени, че преференциалната цена трябва да бъде, съобразно сключения договор с Фонда „Сигурност на електроенергийната система“ /ФСЕС/ в размер на 112,48 лв. без ДДС MWh/, то тогава констатациите в АУЗ ще бъдат правилни. Но, ако се прецени, че преференциалната цена трябва да бъде определена, съгласно характеристиките на централата в Решение № Ц-010/30.03.2011 г., то преференциалната цена е в размер на 171,18 лв. без ДДС/MWh и извършените изчисления в Приложението към заключението, ще бъдат точни.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи: Съгласно чл. 144, ал. 1 от ДОПК по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото друго не е предвидено в кодекса. Актът по чл. 107 от ДОПК за установяване на задължение е именно такъв друг акт и доколкото в кодекса не е предвидено друго, неговото обжалване става по реда на глава осемнадесета от ДОПК

„Обжалване на ревизионния акт по административен ред“ и глава деветнадесета от ДОПК „Съдебно обжалване на ревизионния акт“. Жалбата е подадена срещу АУЗ, потвърден от Директора на ТД на НАП С., от лице с надлежна легитимация, след изчерпване на фазата на административния контрол. Решението е издадено от Директор на ТД на НАП С. и в рамките на преклузивния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Жалбата отговаря на изискванията на чл. 149 от ДОПК и като такава е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

На първо място, относно съображенията в жалбата за нищожност на оспорения АУЗ, следва да се отбележи, че в зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен на някое от основанията, посочени в чл. 146 от АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му, не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Според правната теория нарушението на административно производствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материално правна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материално правните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материално правна норма; когато актът е лишен изцяло от законово

основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

В конкретния случай съдът не намира, че оспореният акт страда от толкова тежък порок, който води до неговата нищожност.

В разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Съгласно разпоредбата на П. 8, ал. 15 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБНЗОК за 2022 г. целевите вноски във Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ по ал. 1, 3, 4 и 5 представляват публични държавни вземания, като невнесените в срок целеви вноски по ал. 1, 3, 4 и 5 се установяват и събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс от органите на Националната агенция за приходите. Оспореният АУЗ е издаден от компетентен орган по смисъла на §8, ал. 15 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022 г., ЗБДОО за 2022 г. и ЗБНЗОК за 2022 г. – орган по приходите, нарочно определен с правомощия по издаване на АУЗ и на когото е възложено извършване на проверка съг. Заповед № 3-ЦУ-2413/22.11.2023 г. на Заместник изпълнителния директор на НАП.

Съдът констатира обаче, че при издаването на акта са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 103, ал. 1 от ДОПК при установяването на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации, подателят се поканва да отстрани несъответствията в 14-дневен срок от получаване на съобщението. В настоящия случай няма данни това изискване на закона да е изпълнено. Няма данни конкретно органът по приходите изрично да е поканил декларатора (оспорващото дружество) да отстрани по предвидения в закона ред несъответствията в подадените декларации. В описаната фактическа обстановка фактът, че не е спазен редът по чл. 103 от ДОПК от органа по приходите, издал оспорения АУЗ, обосновава отмяна на акта само на това основание. Жалбоподателят действително е бил лишен от правата му, предоставени по закон и гарантиращи правото му на участие в производството.

В разпоредбата на чл. 103, ал. 1 ДОПК се съдържа процедура по отстраняване на несъответствията в декларация, подадена от данъчен субект и данните, които съществуват при приходната администрация или трети лица, на декларатора се изпраща покана за отстраняване на установените несъответствия в 14-дневен срок от съобщението. В процесния случай такава покана по реда на чл. 103, ал. 1 ДОПК не е изпращана на подателя на декларацията. Освен това в разпоредбата на чл. 107 ДОПК, в

която се съдържа правомощието на органа по приходите да издаде АУЗД е налице изрично позоваване на чл. 103 ДОПК, което означава, че процедурата по чл. 103 ДОПК следва да бъде изпълнена и едва когато несъответствията въпреки указанията на органа по приходите не бъдат отстранени, да се издаде АУЗ(в този смисъл и Решение №10553 от 29.10.2025г. по адм. дело № 7387/2025г. на ВАС).

На следващо място, неправилно е приема, че не е налице основание за подаване на декларация от страна на дружеството - жалбоподател за дължимите целеви вноски на основание §8, ал. 1 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022г., ЗДБО за 2022г. и ЗБНЗК за 2022г., а следвало да бъде подадена декларация на основание §8, ал. 3, т. 2 от същия закон. Безспорно се явява обстоятелството, че жалбоподателят е изпълнил задължението си и е подал надлежно декларации към ФСЕС за м. 12.2022 г., м. 01.2023 г., м. 02.2023 г., м. 3.2023г, м. 04.2023 г., м. 05.2023 г. и м. 6.2023г. с деклариран внос на основание §8, ал. 1 от ПЗР на ЗПР на ЗДБРБ за 2022г., ЗДБО за 2022г. и ЗБНЗК за 2022г.

След преглед на техническите спецификации, на мощността и хидроенергийните характеристики на притежаваната и експлоатирана от жалбоподателя водноелектрическа централа ВЕЦ „П.“ с титуляр „Ариел-ТН“ ЕООД, вещите лица категоризират, в съответствие с Таблицата на стр.10 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР, ВЕЦ „П.“ към т. 4 (Високонапорни деривационни, подязовирни и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад над 100 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000 кВт). Съдът изцяло кредитира заключението на вещите лица, като обективно, компетентно и обосновано, като така направеният извод е съществен, тъй като спорът по делото по същество е спор за правилно избраната база, по коя преференциална цена следва да се изчисляват задълженията и по какъв механизъм, респ. определил ли е правилно размера на посочените задължения. Следователно неправилно определената база неизбежно води до неправилен резултата. Установяванията на вещите лица за процесния период са категорични, че приложимата цена е в размер на 171, 18лв/MWh., без ДДС.

На следващо място от приложението към експертизата за месеците май 2023г. и юни 2023г. разликата между приход и преференциална цена е отрицателна, поради което и 90% върху нея също следва да е отрицателна величина и дължимата разлика правилно се приема за нула лева. Противно на това обаче е било прието, че жалбоподателят дължи за м. май 2023г. – 23 023, 35лв., а за месец юни 23 208, 44 лв., съответно начислена и лихва. Отделно е установено несъответствие в размера на лихвите.

С оглед на изложеното, то оспореният АУЗ № П-22221523222418/21.05.2024 г., потвърден с Решение № АУ-10/17.09.2024 г. на Директора на ТД на НАП – С. следва като незаконосъобразен, следва да бъде отменен.

Своевременна и основателна е претенцията за присъждане на разносните, сторени от жалбоподател в рамките на производството. Същите се установиха в общ размер на сумата от 24 150 лева, равняващи се на 12 347, 70 евро (съгласно приложен списък на разносните и доказателства за плащането им) и следва да бъдат заплатени от ответника. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира за неоснователно. Възнаграждението изцяло отговаря на фактическата и правна сложност на делото, брой проведени съдебни заседания и процесуално представителство в о.с.з.

По изложените съображения, Административен съд София – град, III- то отделение, 36-

ТИ СЪСТАВ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Ариел-ТН“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. Й., Акт за установяване на задължение № П-22221523222418/21.05.2024 г., издаден от Б. Й., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № АУ-10/17.09.2024 г. на Директора на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП С. да заплати на „Ариел-ТН“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. Й., сумата от 12 347, 70 евро/ дванадесет хиляди триста четирдесет и седем евро и седемдесет евроцента/, разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: